

NADINE
MATHESON

UN
PIZZAZZALE
MACA
BRU

ROMAN

„Tensionat și
întunecat.
Peter Olivier este
noul meu
Hannibal Lecter.”

Lisa Hall, autoarea thrillerului
Between You and Me

NICULESCU fiction

NADINE
MATHESON

UN
PUZZLE
MACA
BRU

Traducere:
Timea Kovacs

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATHESON, NADINE

Un puzzle macabru / Nadine Matheson ; trad.: Timea Kovacs. -

București : Editura Niculescu, 2022

ISBN 978-606-38-0791-6

I. Kovacs, Timeea (trad.)

821.111

© Nadine Matheson 2021

Titlu original: *The Jigsaw Man*, by Nadine Matheson

© Editura NICULESCU, 2022

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU **fiction** este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Șerban-Alexandru Popină

Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0791-6

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial **OXFORD UNIVERSITY PRESS** în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Prolog

Ora 06.44, Digul Greenwich, reflux. Maxwell Thomas își plimbă câinele pe malul râului. Nu se așteaptă să găsească părți dintr-un cadavru. Se plimbă pe argilă cenușie, pietricele umede și cioburi de sticlă, evitând bucățile de lemn și anvelopele de mașină aruncate. Când îi dă drumul câinelui, Petra, din lesă, observă lumina soarelui reflectându-se în ceva de pe jos. Se apleacă și trage cu grijă, ieri a găsit o broșă medievală și o monedă romană radiată. Astăzi nu găsește nimic mai mult decât zale rupte din lanțul unui dop de baie. Dezamăgit, Maxwell se ridică și își vede câinele adulmecând ceva în nămol. Este vară târzie. Valul de căldură nu a încetat și temperaturile cresc în mod constant. Maxwell își șterge picăturile de sudoare de pe frunte în timp ce pășește. Tricoul i se lipește de faldurile de grăsime de pe abdomen. La 06.48 își ajunge din urmă câinele și vede ce i-a atras atenția.

— Isuse Hristoase.

Își trage câinele de zgardă. Un flux de adrenalină îi străbate corpul și pulsul îi bate în urechi. Este aceeași senzație pe care a avut-o ieri, când a descoperit moneda romană. Curiozitate și entuziasm, care dispar rapid. Acum este copleșit de dezgust, frică și greață. Mâna liberă îi tremură în timp ce își scoate telefonul mobil. Telefonul cade printre pietricelele umede.

Șterge ecranul de blugi, verifică să fie curată camera foto și face o poză brațului tăiat.

La un kilometru și jumate distanță, Heather Roszicky, o profesoară de arheologie, supraveghează un grup de studenți din anul doi pe măsură ce își finalizează munca de teren pe vechiul șantier naval, Deptford Dockyard. Heather se sprijină de un zid de pe malul râului, se uită la ceas și oftează. Mai durează încă patru ore până vine fluxul, dar ea este nerăbdătoare să plece și să se întoarcă la birou. Trebuie să termine versiunea finală a cărții despre declinul săpăturilor pe râul londonez, înainte ca editorul ei să își respecte promisiunea de a o ucide. De două ori și-a ratat deja termenul limită și și-a cheltuit tot avansul.

Un țipăt perturbă atmosfera calmă și Heather vede că una dintre studentele ei, Shui, aleargă spre ea. Ceilalți studenți se dau la o parte de pe pietrele acoperite de mușchi, iar Heather fuge spre Shui, care se împiedică de o bucată de lemn și cade la pământ.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă Heather.

Shui scutură din cap și începe să plângă în timp ce Heather o ajută să se ridice în picioare. Studenții vorbesc tare și toți deodată pe măsură ce își croiesc drum spre Heather. Cineva o apucă de braț și o trage înspre treptele putrezite ale feribotului. Heather își simte țipătul urcându-i în gât când privește în jos la balta de apă tulbure și vede un corp uman, fără cap, printre bucățile de lemn zimțate negre și verzi.

Christian Matei, un montator de bucătării, merge spre Nelson Mews, ultima fundătură de pe strada Watergate din Deptford. Râul nu este prea departe, iar bărbatul crede că aude o femeie

țipând, dar apoi este distras de cineva care cântă prost la trompetă. Când se apropie de numărul 15, deschide poarta și își aruncă paharul de cafea gol în direcția tomberonului de pe alee.

— La naiba, spune Christian în albaneza lui nativă în timp ce paharul ricoșează în marginea tomberonului și cade pe jos.

Se apleacă după pahar, dar ceva îi atrage atenția. La o jumătate de metru distanță, un roi de muște zboară în jurul unui obiect aflat pe jos. Cafeaua amestecată cu acidul stomacal se ridică în gâtul lui Christian. Voma lui acoperă muștele, care bâzâie pe toată carnea sfâșiată și putrezită a unui picior tăiat.

Capitolul 1

— Important este să îți păstrezi calmul. Să nu îl lași să vadă că te afectează. Din nou.

— Rob, nu am timp pentru asta. Voi întârzia la serviciu, spune Henley în timp ce apucă cheile de la mașină de pe măsuta de cafea.

— Asta este problema, niciodată...

Sunetul ușii de la intrare trântindu-se a acoperit restul cuvintelor lui, dar ea știa care sunt ele.

Niciodată nu ai timp. Munca ta este întotdeauna pe primul loc.

Detectiv inspector Anjelica Henley privește în urmă la casa lor terasată, cu ușa albastră proaspăt vopsită. Se întreba, nu pentru prima dată, ce spune despre ea faptul că e mai fericită având de-a face cu violatori și criminali, decât cu propriul soț. Și-a verificat reflexia în oglinda retrovizoare. Leșise prea grăbită și nu avusese ocazia să își acopere cicatricea mică de pe obrazul drept și cearcănele de sub ochi. Telefonul lui Henley a întrerupt ultimele știri de la BBC Londra despre traficul rutier și pe ecran luminează intermitent STEPHEN PELLACIA.

— Unde ești?, întreabă el în semn de salut.

— Bună dimineața și ție. Sunt pe Deptford Broadway. Ajung în aproximativ zece minute, spune Henley.

— Nu veni. Am nevoie să faci un ocol. La capătul străzii Watergate.

— Strada Watergate? Pentru ce?

— Avem un caz. Mai multe părți dintr-un cadavru au fost găsite împrăștiate în zonă. Este prea devreme să afirmăm dacă aparțin aceleiași victime sau dacă sunt mai multe. Ramouter este deja pe drum. Vă întâlniți acolo.

Henley frânează brusc, când un moped îi taie calea. Dar tensiunea îi revine, rapid ca un click, răsucindu-se prin trupul ei.

— Cum adică îl trimiți pe Ramouter? Încearcă, dar nu reușește să își mascheze furia din cuvinte. Ce te face să crezi că eu...

Pallacia o ignoră.

— Ți trimit pe e-mail detaliile CAD.

Henley lovește volanul. Ultimul lucru de care avea nevoie era un detectiv mult prea entuziasmat și neexperimentat, care să îi dea târcoale.

Strada Watergate, imediat cum ieși de pe drumul blocat Creek Road, era de obicei liniștită, însă acum, la ora 07.40, ușile de la intrare erau deschise, iar locuitorii se adunaseră afară, întrebându-se ce este cu șirul de mașini de poliție pe drumul lor. Ramurile impunătoare ale cireșilor creau un umbrar deasupra străzii, aruncând un întuneric misterios, crepuscular, în ciuda soarelui puternic. Henley și-a parcat mașina vizavi de barul *The Admiral*, la doar câțiva metri de cordonul de poliție, unde se adunase o mică mulțime.

Detectiv-ofițer stagiar, Salim Ramouter, stătea de partea cealaltă a benzii, aproape de mulțime. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin, cămașă albă și cravată, iar Henley putea

să vadă lustrul reflectat de pantofii lui negri. Era nou în echipă, dar nu în forțele de poliție, și arăta „proaspăt” și neatins de realitatea pe care avea să o înfrunte în curând, ca detectiv pe străzile din Londra.

Pellacia îi spusese lui Henley că detectiv-sergent Paul Stanford va fi responsabil pentru Ramouter, că el va fi cel care îl va învăța cum funcționează lucrurile, nu ea. Henley actualiza informațiile în Sistemul Informațional de Raportare a Infracțiunilor, cunoscut drept un raport SIRI, pentru un alt caz, când Pellacia a făcut prezentările. Ramouter era destul de înalt, aproape 1 metru și 80 de centimetri, și avea o barbă pe care Henley credea că a lăsat-o să crească doar ca să își ascundă tinerețea.

Ramouter și-a încrucișat brațele, apoi le-a desfăcut, înainte să decidă să își prindă mâinile la spate. Lui Henley nu îi plăcea cât de nerăbdător și nepregătit părea, nu că ea ar fi arătat foarte autoritară. Era îmbrăcată în blugi, adidași, un tricou cu Femeia Fantastică și o jachetă, care stătuse timp de o săptămână pe bancheta din spate a mașinii. Părea mai adecvat să stea la un birou, decât să se prezinte ca anchetator superior la scena crimei.

— Bună dimineața, detectiv inspector.

Ramouter îi întinde mâna. Henley îl ignoră.

— Unde este detectiv-sergent Stanford?

Henley îi arată legitimația ofițerului de poliție în uniformă, care ridică banda.

— Nu sunt sigur. Mi s-a spus numai să vă aștept aici și să vă spun că detectiv-ofițer Eastwood se îndreaptă spre scena din Greenwich cu ofițeri de poliție și criminaliști, răspunde Ramouter, în timp ce își retrage mâna și o urmează pe Henley.

Au făcut o scurtă pauză pe Nelson Mews 15. Doi anchetatori criminaliști, îmbrăcați în costume de protecție albastre, erau ghemuiți la pământ și colectau dovezi. Un al treilea era în picioare și fotografia aleea.

— Îți dai seama unde mergem, așa-i?, întreabă Henley în timp ce Ramouter pune mâna pe poartă.

— Mergem să vorbim cu domnul Matei, nu-i așa?

— Da, iar după ce terminăm, îți sugerez să ceri de la unul dintre criminaliști niște galoși, pentru când ajungem la trepte.

Era scurtă distanța de la Nelson Mews 15 până la Treptele Watergate, unde drumul se îngusta la o alee pietruită. Cei doi trec pe lângă un parc comunitar. O femeie mai în vârstă și o fată chinezoaică stau la margine și vorbesc cu un polițist.

— Aceea este Heather Roszicky, spune Ramouter. Ea a găsit...

— Știi ce a găsit.

Pe măsură ce coborau pe alee, mirosul râului era tot mai puternic. Un amestec de apă de canalizare stătută și ulei de motor. Henley auzea apa izbindu-se de malul pietruit al râului. Un șir lung de locuințe se învecina cu Docul Borthwick, transformat dintr-un centru de procesare și depozitare la rece a cărnii, într-un mix de apartamente și spații comerciale la malul râului.

Anthony Thomas, un anchetator criminalist cu vechime, a apărut din vârful șirului de locuințe și și-a pus o pereche de mănuși de latex violet. Henley nu avea încredere în nimeni altcineva să protejeze o scenă a crimei. Era minuțios, dar cel mai important, era loial.

Henley nu mai lucrase cu Anthony la o scenă a crimei de doi ani. O amintire evadează acum din unul dintre sertarele

minții ei: o imagine încețoșată cu Anthony în timp ce o ghida spre o încăpere, ca să stea pe un cearșaf mare de plastic. Avea pielea de găină din cauza aerului condiționat, care o învăluia într-un frig glacial. Nu prea auzea cuvintele care ieșeau din gura lui Anthony pe măsură ce îi răzuia sub unghii și îi pieptăna părul, așteptând ca dovezile să îi cadă la picioare. Se simțea expusă când medicul o examina și însemna tăieturile și vânătăile ei pe o hartă a corpului omenesc. Conștientizarea faptului că ea era victima a lovit-o cu mai multă putere decât atunci când cuțitul îi străpunsese abdomenul. Au antrenat-o să devină un detectiv, nu o victimă.

— Nu mă așteptam să te văd în activitate, spune Anthony. Ce zici, vii să arunci o privire?

— Așa se pare, spune Henley. Este recunoscătoare că Anthony nu face mare caz, dat fiindcă este prima dată când o vede pe teren, după doi ani.

— Grozav, va fi ca în vremurile de demult. Anthony scoate dintr-o cutie de lângă picioare câteva perechi de galoși albaștri și i le întinde lui Henley.

— Cine este prietenul tău?

Henley face prezentările.

— Ah, un începător. Am și eu unul.

Anthony arată spre un tânăr care stătea smirună în spatele lui, ținând o cameră. Acesta își încheiase deja costumul de protecție albastru, până la gât. Ochii îi fugeau anxioși când la Henley, când la Anthony.

— Distractiv, nu-i așa?, spune Anthony cu un oftat greoi. Ne vedem jos.

— Haide, îl cheamă Henley pe Ramouter. Să vedem cu ce avem de-a face.

Henley privește în jos la corpul tatuat, care se afla la cel puțin un metru și jumătate de apele turbure ale Tamisei. Corpul fusese tăiat la gât și prin femur. Picături de apă străluceau pe pielea albă. În mod evident, fusese așezat între treptele acoperite de mușchi și lemnul rupt și putred care, odinioară, făcea parte din dig. Singurul lucru de care Henley putea fi sigură era că unui bărbat alb, cu o slăbiciune pentru tatuaje manga, îi fuseseră tăiate picioarele de la femur și brațele de la bicepsi. Tăieturile nu erau curate și chirurgicale ca la părțile de cadavru pe care le văzuse cu câțiva ani în urmă. A înghețat pe loc prima dată când a văzut brațe, picioare, un cap și un trunchi tăiate, aruncate sub un pod de cale ferată în Lewisham. De atunci s-a mai călit.

Gambele i se întăreau pe măsură ce se ghemuia. Capul fusese tăiat chiar deasupra mărului lui Adam. Fragmente mici de os erau înfipite în traheea crestată, care ieșea prin mușchiul sfâșiat și sângele închegat. Grăsimea galbenă și țesutul conjunctiv arătau ca un pui crud, porționat, lăsat afară pentru prea mult timp. Henley s-a ridicat și a inspirat adânc. Vântul purta mirosul sărat și putred al râului. Nu era în stare să găsească în creierul ei compartimentele pe care le folosea ca să separe detectivul logic și călit de femeia rănită și vindecată doar parțial, care stătea la marginea apei.

Henley s-a dat înapoi cu intenția să urce Treptele Watergate. A încercat să ignore furnicăturile ascuțite de anxietate, însă nu putea scăpa de senzația că trunchiul fusese pus în scenă pentru ea.

Capitolul 2

— Cât mai avem până la flux?

Henley stă cu fața spre râu și privește valurile mici, care se izbesc de digul ruinat. Își verifică ceasul. Trecuseră aproape două ore de la primul apel 999.

— Am căutat pe internet, iar fluxul este la 09.55, afirmă Ramouter, pășind în jurul unei anvelope pe jumătate scufundată și cu ochii sticloși de neliniște.

— Refluxul a fost la 03.15. Răsăritul a fost la 06.32. Un interval de trei ore, pentru ca cineva să se debaraseze de acest om și să spera că va fi găsit înainte de flux?

— Poate, confirmă Henley. Dar, din câte știm, se poate să fi fost aruncat după răsărit sau chiar mai devreme, în amonte, înainte să ajungă aici.

Henley a inspectat fațada de sticlă a Docului Borthwick, spațiile comerciale goale și unitățile de lucru, care aveau deschidere la șirul de case și nicio cameră de supraveghere. Se îndoia, însă, că în această parte a străzii, consiliul local și-ar fi extins propriile camere video. Cei de la consiliu au neglijat această parte a Deptford-ului de când se știa ea.

— L-a atins cineva?, îl întreabă Henley pe Anthony, care apăruse lângă ea.

— Din câte știu, este *in situ*. Nu a fost atins de femeia care l-a găsit. Matei, constructorul tău, a afirmat că nu a atins piciorul, dar nu ne ajută, având în vedere că este acoperit de voma lui. Înainte să vin, am aruncat o privire la brațele care au fost găsite în aval. Din câte se vede, vânătorii de comori le-ar fi atins un pic.

— Întotdeauna se găsește câte unul.

Vântul s-a oprit, iar aerul trosnește ușor de la electricitatea generată de stația din apropiere.

— Izolăm colectarea dovezilor la traiectoria directă de la alee la corp, spune Anthony. Mă îndoiesc că făptașul a stat aici și a băut o cafea ulterior.

— Poate că nu a băut o cafea, dar dacă ne luăm după teoria lui Ramouter și părțile cadavrului au fost aruncate, atunci făptașul cu siguranță cunoaște râul, răspunde Henley. Te lăsăm să continui. Eu și Ramouter mergem la o plimbare.

— Unde mergem?, întreabă Ramouter.

— Să ne întâlnim cu Eastwood.

— Și vrei să mergem pe jos? Henley încearcă din răspuneri să își ascundă frustrarea când Ramouter își scoate telefonul. Google Maps spune că Digul Greenwich este la aproape 1,5 kilometri, spune el.

— Aruncătorul de părți umane nu este singurul care cunoaște râul, strigă Anthony pe măsură ce Henley începe să meargă de-a lungul malului.

Sceptrele de aur de pe acoperișurile cupolă gemene ale Colegiului Old Royal Naval străpungeau cerul senin. Catargele goale ale vasului restaurat *Cutty Sark* completau priveliștea panoramică istorică, pentru care Greenwich era cunoscut. Era o versiune splendidă și curată a istoriei, care contrasta

cu deșeurile aduse la țarm. Henley se oprește din mers când realizează că nu mai aude sunetul de la pașii lui Ramouter, alunecând pe pietricelele umede.

— De unde ești?, întreabă Henley, așteptând ca Ramouter să își dea jos sacoul și să își slăbească cravata.

Henley se mută mai aproape de zidul acoperit de mușchi al râului, pe măsură ce fluxul crește.

— Născut în West Bromwich. M-am mutat la Bradford când aveam doisprezece ani. Ramouter încearcă să își curețe bucățile de noroi lipite de pantaloni, dar le întinde și mai tare. Multe mlaștini, niciun râu. Cu siguranță am fi ajuns mai repede cu mașina.

— Așa este mai rapid. Dacă nu preferi să stai în trafic pentru următoarea jumătate de oră, cât timp se ridică Podul Creek Road.

— Cunoști bine zona?

Henley ignoră întrebarea. Nu vede ce rost ar avea să îi spună că ar putea parcurge acest drum cu ochii închiși. Că această mică parte din sud-estul Londrei era înrădăcinată în ea.

— Cine a aruncat corpul ar fi urmat acest traseu. Nu are niciun sens să cobori aici, să urci înapoi la nivelul străzii și apoi să conduci pe strada Watergate. Pe nevăzute, sub nivelul străzii. Iluminatul ar fi fost minim.

— Totuși, părțile unui cadavru sunt grele. Ramouter încearcă să grăbească pasul ca să o ajungă din urmă pe Henley. Capul omenesc cântărește cel puțin 3,5 kilograme.

— Știu.

Henley își scoate telefonul mobil când începe să sune. Ignoră apelul.

— Cap, trunchi, brațe, picioare. Asta înseamnă cel puțin șase părți individuale dintr-un cadavru.

— Știi și asta. Așadar, spune-mi, ce încerci să demonstrezi?

Henley așteaptă ca Ramouter să o ajungă înainte să îl tragă înspre zidul râului, ca și cum ar însoți un copil.

— Spun doar că vorbim de o greutate mare pe care să o cari la trei dimineața. Ramouter face o pauză și se sprijină cu mâna de zid, încercând să își tragă sufletul.

Henley nu și-a exprimat deschis acordul. A scos un elastic negru din buzunarul jachetei și și-a prins în coadă buclele negre și dese. Uitase de câtă energie era nevoie ca să parcurgi panta înclinată a malului. Mai rău de atât, se simțea nepregătită mental pentru treaba care urma, cu un stagiar chinându-se în spatele ei și neavând habar că ea este pentru prima dată anchetator superior în aproape un an.

— Este cam sinistru, nu-i așa?, strigă detectiv-ofițer Roxanne Eastwood când Henley ajunge, în sfârșit, la prima scenă a crimei. Neața, Ramouter. Nu este prea rău pentru prima ta zi.

Henley a crezut întotdeauna că Eastwood arată și se comportă ca un adevărat detectiv. Acum, Eastwood este calmă pe malul râului, are mânecile jachetei suflecate și caietul în mână. Venise pregătită pentru râu și purta o pereche de blugi și adidași care văzuseră și zile mai bune.

— Neața, Eastie. Cum este să fii în afara biroului?, o întreabă Henley, dar ochii îi fug la un criminalist, care pune un braț într-o pungă neagră.

— Eu ar trebui să te întreb pe tine, spune Eastwood cu o privire îngrijorată.

Henley apreciază în tăcere empatia și pune mâna pe umărul lui Eastwood.

— Dar fiindcă ai întrebat, este absolut teribil. Cred că m-a ars soarele. Eastwood își trece o mână peste fruntea

înroșită. Cei de la criminalistică vor termina în curând. Nu că ar avea prea multe de făcut. Împachetează și etichetează.

— Unde este domnul Thomas?

— Ah, ilustrul nostru vânător de comori. Ultima dată când l-am văzut se îndrepta spre magazine. A spus că trebuie să ia niște apă pentru câinele lui. Eastwood clatină din cap, evident că nu credea o iotă din ce îi spusese. Am pus un ofițer să îl supravegheze. Nu m-aș mira dacă ar fi încărcat deja poze cu descoperirea sa pe Instagram.

— Vreau să fie dus înapoi la secție. Ramouter îi poate lua o altă declarație. Henley a spus-o intenționat, astfel încât Ramouter să simtă că ea deține controlul. Dacă este ca majoritatea celor care scotocesc în noroi, ar fi fost aici la prima oră a dimineții, așteptând să se retragă fluxul. Unde mai exact au fost găsite brațele?

— Chiar acolo. Eastwood își dă jos ochelarii de soare și arată spre valurile spumoase create de o barcă. Venise fluxul deja acolo unde X marcase cândva locul.

— A mai spus și altceva?

— Doar că a găsit al doilea braț la aproximativ un metru distanță de primul.

— Este o dâră inutilă de firimituri, spune Henley.

— Mie îmi spui, și înainte să întrebi de camerele de supraveghere, sunt o mulțime de camere...

— Dar niciuna nu este îndreptată spre această parte a râului.

— Exact.

Telefonul mobil al lui Henley începe să sune. Îl scoate și răspunde. După o discuție rapidă, încheie apelul.

— Era doctor Linh Choi. Nu ai avut cum să o întâlnești încă, dar este medicul legist la care apelăm mereu. Tocmai a

sosit, îi explică Henley lui Ramouter și își șterge sudoarea de pe ceafă.

— Așadar, avem brațele, picioarele și un corp, spune Ramouter. Unde este capul?

Bună întrebare. Henley se gândea la locurile dintre cele două zone. O școală primară, două grădinițe și un spațiu de joacă printre apartamente și case. Ultimul lucru de care avea nevoie, era să găsească un cap în groapa de nisip a copiilor.

— Pot să arunc o privire rapidă?, o întreabă Henley pe asistenta din echipa criminalistă a lui Anthony, care tocmai împachetase brațul și mâzgălea în carnețelul ei.

— Desigur.

Asistenta deschide sacul și trage marginile în afară.

— Futu-i, spune Henley în sinea ei.

Bătăile inimii îi accelerează, iar stomacul i se întoarce pe dos.

— Oh, spune Ramouter în timp ce se uită peste umărul lui Henley.

Un braț era acoperit de pietriș. Fâșii de alge marine străbăteau cicatricile vechi. Al doilea braț are încheietura subțire, degetul inelar puțin mai lung decât cel arătător, unghii rupte. Piele neagră. Henley auzea cuvintele lui Pellacia de mai devreme, răsunându-i în urechi. *Este prea devreme să afirmăm dacă aparțin aceleiași victime sau dacă sunt mai multe.*

— Sună-l pe detectiv-supraveghetor Pellacia, îi cere Henley lui Ramouter. Spune-i că avem două posibile victime.

Capitolul 3

Pentru oricine trecea pe lângă ea, era firesc să presupună că secția de poliție din Greenwich era închisă. Obloanele albastre din fața clădirii nu mai fuseseră ridicate de trei ani, iar două conuri de trafic portocalii izolate blocau aleea, care ducea la un rând de locuri de parcare goale. Un afiș decolorat îi redirectiona pe toți potențialii vizitatori către secția de poliție din Lewisham sau să sune la 101, dacă nu era vorba de o urgență. Localnicii treceau pe lângă ea, întrebându-se când avea să fie dărâmată clădirea și înlocuită cu un alt bloc de locuințe privat, supraevaluat, cu un serviciu de comisionare pentru cei bogați și o ușă în spate pentru puținii norocoși cărora li s-au alocat locuințe sociale. Dacă oamenii s-ar fi uitat în sus, ar fi observat că trei ferestre de la etajul patru erau deschise și că ieșea fum de țigară.

De șase ani, Unitatea pentru Crime în Serie își avea sediul temporar la etajul patru. Pe vremea când poliția metropolitană era un pic mai entuziastă, detectiv-supraveghetor șef, Harry Rhimes, a fost recompensat cu UCS după ce echipa lui a capturat cu succes o asistentă medicală pe nume Abigail Burnley, care omorâse cincisprezece persoane aflate în grija ei. Ucigașii în serie nu apăreau în mod regulat, așa că unitatea se ocupa de violuri în serie, spurgeri, răpiri și cazuri considerate

prea extreme pentru oricare dintre cele douăzeci și șase de echipe de anchetare a crimelor, răspândite în toată Londra. Șase ani mai târziu, Burnley ispășea o condamnare pe viață, Rhimes era mort de opt luni, Pellacia conducea o unitate subfinanțată, iar Henley se îndrepta spre el cu o furie nestăpânită.

— Cum îndrăznești?

Henley nu oprește ușa biroului lui Pellacia să se trântască în urma ei.

— Nu crezi că se cuvine un pic de respect? Ce zici de *Cum îndrăznești, șefu'*?

Detectiv-supraveghetor Stephen Pellacia, care fuma la fereastră, și-a stins țigara. Stresul de a fi la conducerea Unității pentru Crime în Serie începea să se vadă. Avea mai multe dungi cărunte în părul șaten, iar cearcănele de sub ochii ridați erau mai întunecate. Euforia de a fi șef se stinsese de mult și absența lui Rhimes încă plutea greu în aer.

— Ai fi putut să mă avertizezi înainte să mă trimiți acolo. Iar pe deasupra, îmi pui în cârcă un nenorocit de stagiar, spune Henley.

— De ce faci din asta o problemă? Ești în serviciu restrictiv de șase luni. Am crezut că vei fi...

— Nu a fost niciodată o problemă. Henley aproape că a scuipat ultimul cuvânt. Tu ești cel care i-a spus lui Rhimes că ar fi mai bine să mă țină în spatele unui birou.

— Și de atunci te plângi în fiecare zi de asta. Ochii verzi ai lui Pellacia se îngustează și mușchii mici ai maxilarului se încordează de tensiune. Uite, ne învârtim în cerc și nu am timp să mă cert cu tine. Deja am întârziat la ședință. Avem multe de discutat și trebuie să ajung la Yard.

— Înainte să începem... Henley inspiră și numără până la trei. Ai vreo idee despre cine va fi anchetatorul principal în

acest caz? Cu cât actualizez mai repede raportul SIRI și finalizez transferul, cu atât mai bine.

— Da, în legătură cu asta, spune Pellacia, ocolind-o pe Henley și îndreptându-se spre ușă. Nu predăm cazul.

— Cum adică păstrăm cazul?

Vocea de dezacord vine din partea detectivului ofițer Eastwood. Ea își dă la o parte o șuviță desprinsă din părul blond de pe fruntea arsă. Am crezut că este doar o întâmplare unică.

— Nu este, spune Pellacia ferm, evitând privirea lui Henley.

UCS ocupa o cameră care acum era mult prea mare pentru echipa lor. A fost o vreme când au împărțit aceleași birouri cu Departamentul de Investigații Criminale și cu Unitatea de Sprijin Comunitar. Clădirea obișnuia să se cutremure de la sunetele unui suspect care lovea în țevile vechi din celula sa. Acum, în celule era mai probabil să fie Stanford, trăgând un pui de somn. În acest moment, echipa era formată din Eastwood, Henley, detectiv-sergent Paul Stanford, care era în drum spre Old Bailey pentru a depune mărturie în cazul unui violator în serie, și acum, Salim Ramouter. Pellacia era la conducere și foarte rar părăsea biroul în aceste zile, cu excepția cazului în care trebuia să răspundă la apelurile superiorilor săi, cu sediul la New Scotland Yard. UCS era sprijinită de o echipă administrativă civilă: Ezra, un fost pușcăriaș în vârstă de douăzeci și trei de ani, dar și un geniu al calculatoarelor, pe care Pellacia îl luase sub aripa sa, și Joanna. Nimeni nu știa de câtă vreme se învârtea Joanna pe la secțiile de poliție din sud-estul Londrei și nici câți ani avea, dar consensul general era că știa, cu siguranță, unde sunt îngropate toate cadavrele și câte schelete avea poliția metropolitană în dulapuri.

— Suntem deja suprasolicitați, spune Eastwood. Am lucrat unsprezece zile la rând, fără nicio zi de odihnă. L-am pierdut și pe Stanford pentru săptămâna asta.

— Scoți în evidență lucruri pe care le știm, Eastie.

— Și ultima dată când am verificat, aveam șase anchete în desfășurare...

— Șapte. Joanna intră pe ușă, cărând o cutie de carton mare plină cu diverse comenzi pentru micul dejun, de la cafeneaua de peste drum. Așază cutia pe biroul lui Eastwood. Sunt șapte, dacă includem și cazul din Thames Valley la care – Joanna ridică mâinile și face semne de ghilimele în aer – suntem consultați.

Henley îl vede pe Pellacia cum își mușca limba și pe Eastwood cum își dă ochii peste cap.

— Uite, poate că nu vă place, dar asta este. Niciuna dintre celelalte echipe criminaliste nu se poate ocupa de asta. Ancheta rămâne aici. Este clar?, întreabă Pellacia.

— Clar.

Eastwood dă din cap afirmativ. Pellacia își îndreaptă privirea spre Henley, provocând-o să conteste decizia pe care tocmai o luase.

— Întrucât Stanford este blocat la tribunal, am decis ca Ramouter să rămână la acest caz cu părțile de cadavru, împreună cu Henley.

— Îi desparți pe gemeni?, întreabă Joanna în derâdere.

— Nu cred că Stanford se va supăra că nu va fi mentorul lui Ramouter și că va fi separat temporar de Henley.

— Asta crezi tu. Joanna ia un sandviș cu cârnați din cutie. Ramouter, doar ca să te anunț, cei doi sunt de nedespărțit. Stanford este fratele lui Henley din altă...

— Ne-am prins, Joanna, spune Pellacia. Bine, să mergem mai departe.

Henley și-a parcurs mental propria listă de verificare. Memoria musculară preluase controlul în timp ce asista la scena crimei: observă împrejurimile, notează ce este familiar și ce nu. Tratează totul ca pe o probă. Pregătește o descriere a evenimentelor. Asigură și protejează. Pentru lumea exterioară, ea era calmă și stăpână pe sine. În interior, inima era pe punctul de a-i sări din piept, iar nodurile din stomac i se răsuceau și se strângeau.

Telefonul lui Henley începe să vibreze pe biroul ei. I se face rău pe măsură ce citește mesajul de la fratele ei, Simon: *Tocmai am fost la tata. Nu m-a lăsat să intru. Te sun când termin la muncă.*

— Acum, în legătură cu acest caz pe lângă râu, spune Pellacia. Două posibile victime?

— Nu sunt două posibile. Chiar sunt două victime, spune Henley. Începe să tasteze un răspuns către fratele ei. Trunchiul, picioarele și un braț aparțin unui bărbat alb. Al doilea braț aparține, deși sexul nu a fost confirmat, unei femei de culoare.

Telefonul mobil al lui Henley vibrează pe biroul ei pentru a doua oară. Îl ridică.

— Și nu au fost găsite alte părți?

— Criminaliștii au recuperat un cap aparținând unui bărbat alb în tomberonul de pe Nelson Mews 15, afirmă Henley. Apropo, acela a fost un mesaj de la Linh. Părțile... au ajuns la morgă.

— Două afurisite de victime, spune Pellacia. Nu se știe niciodată. Aceasta ar putea fi totuși o anchetă clară și simplă.

Henley nu răspunde și își ia geanta, pentru că fiecare celulă din corpul ei îi spunea că Pellacia credea asta chiar mai puțin decât ea.